

скитѣ войни. Въ 1689—90 г. австрийцитѣ проникнаха до Велесъ, Щипъ, Кюстендилъ, запалиха Скопѣе, Велесъ и др. градове. Християнското население взе оръжие и се присѣдини къмъ освободителитѣ. Но, когато турцитѣ се повърнаха и разбиха австрийцитѣ, изплашеното християнско население побѣгна масово заедно съ австрийцитѣ на сѣверъ. Това бѣгство подпомагаше и самъ сръбскиятъ патриархъ Арсени III, който билъ въ прѣговори съ Австрия за прѣселението на неговото паство въ дунавската монархия, която имала нужда отъ население за граничари. Арсени, съ духовенство, калугери, всичко побудно отъ народа отъ Стара-Сърбия и сѣверна Македония, се прѣсели въ южна Австрия. За християнитѣ, останали въ изселенитѣ мѣста, настанали лоши дни. Албанцитѣ мохамедани тогава слѣзли отъ високитѣ си планински крайща и нахлули въ Стара-Сърбия и въ Скопско, оплѣнили и изтрѣбили частъ отъ останалитѣ християни, образували нови селища и съ това дали новъ етнографски ликъ на тия крайща. Въ Стара-Сърбия главното население станали албанцитѣ, а останалитѣ сърби едни приели мохамеданство, други били избити, а трети се прибрали въ нѣколко купчини. Въ Косово тогава се заселили и българи, дошли отъ Македония.¹⁾ Албанското заселване на прѣдвало и по-късно, слѣдъ другата австро-турска война, 1737 г., когато се изселили още сърби. То е траяло до врѣме на руско-турската война 1877—78 г. Албанцитѣ бѣха се вдали като клинъ между сръбското племе и българското и бѣха проникнали до Враня, Лѣсковецъ и Нишъ; Македония бѣ отдѣлена отъ сръбския елементъ съ широкъ поясъ албански селища. Въ Скопския край албанцитѣ се заселиха въ Прѣшовско, Кумановско; на западъ и на югъ отъ Скопѣе тѣ образуваха компактни поселища, като заеха пѣтя за Тетово, а на югъ отъ Скопѣе принудиха частъ отъ населението да приеме мохамеданство. Заедно съ тия промѣни се прѣкъсна прѣкото съседство между сърби и българи въ сѣверна Македония.

Прѣзъ XIX в. сръбското влияние се възобнови въ Македония, но то бѣ отъ морално естество и не измѣни положението. Когато се създаде сръбското княжество въ началото на XIX в., погледитѣ на западнитѣ българи веднага се обърнаха къмъ новата братска държава, тъй както южномакедон-

1) Документи, № 62.